

NOVELLSAMLINGEN

DÖD TVÅ GÅNGER

KLASS 5C

ÅRSTASKOLAN
2015

Jack och jag

Alice Wegler

Blicken sveper runt i rummet och snart inser jag vart någon har lagt mig. På en sjuksäng, med en kniv i huvudet.

Visserligen borde jag vara död, men det är någonting som håller mig vid liv. Tanken av att vilja strypa någon, vilja våldsamt knivhugga någon, det är det. Det är helt klart det.

Jag minns inte vad som hade hänt, bara att jag hörde ett hemskt skratt. Skrattet bara fortsätter att dunka hårdare en alla mina tankar, om min mamma, pappa och jag, när vi var med i en brand, jag var 7 och jag... Och jag var tvungen att titta på mina föräldrar när dom dog, när dom skrek av smärta, när deras hud och kött frätes bort! Jag hann precis ut för att mamma skrek:

- Spring Mary! Spring för ditt liv!

Jag sprang så att benen sved, jag ramlade och fick ett brännmärke och ett jack i pannan. Jag grät och grät även fast

jag inte förstod så mycket, men en sak förstod jag, och det var att jag aldrig skulle få se dom igen.

Blodet från huvudet rinner ner till mina ögon och klibbar ihop mina ögonfransar. Jag torkar bort det och jag känner att jag blir iakttagen.

Jag ser mig runt men det finns ingen här, tills jag plötsligt ser hur en kille tittar på mig, det var Jack, mitt ex. Han har brunt kort hår, en svart kavaj, svarta byxor och svarta skor. Det var som om han skulle på begravning. När han ser att jag tittar på honom vänder han sig snabbt om och försvinner. Jag går försiktigt dit och tittar, han var borta. Jag fortsätter framåt, tittar runt ett nytt hörn men ser inget. Jack är borta.

Jag ställer mig vid ungefär 3 meter från väggen, i skuggan och ser mig om. Ingenting. Öde. Tills helt plötsligt en skugga skugga blir större och större. Tillslut står han precis framför mig.

Jag kippar efter luft men får inget syre då jag märker att jag står upp tryckt mot väggen. Han hade lyckats förflyttat sig från precis framför mig till att trycka upp mig mot väggen tre meter bakåt på en millisekund. Jag kan bara få ut ett litet svagt:

- Jack! Släpp mig!

Han släpper mig och tar plötsligt fram något blodigt och blänkande. Han slickar snabbt av det jag insåg var en serafklinga. Han siktar snabbt spetsen mot min strupe. Han

har fått röd spräckliga ögon och tillslut spricker han, han gråter samtidigt som han stadigt håller kvar kniven mot strupen. Han gör ett långt blodigt sträck över halsen och säger sedan lugnt:

- Förlåt mig men jag njuter. Det var ditt fel att det blev såhär...

Han tar satts med kniven och huvudet rullar av.

Jag har aldrig älskat dig...

Den lila häxan

Mathias Carlson

Jag vaknade av att jag hörde ett skrik, eller? Det lät mer som ett skratt, ett ont skratt. Jag rös i kroppen när jag låg i sängen och undrade vad som hade hänt. Jag gick ner för trappan och gick ut, jag vet inte varför jag ens vågade gå ut men jag var intresserad. Jag tyckte att jag såg något uppe på berget i grottan men vem skulle vilja vara i den grottan, det är ju, Dödsrottan. Jag ville så gärna komma upp dit, så jag bestämde mig att ta reda på vad som fanns där imorgon.

Jag vaknade mitt i natten, det regnade och åskande, det bankade någonstans, det var på dörren, men vem knackar vid den här tiden? Jag sprang ner med en dive roll i trappan och verkade ganska glad. När jag öppnade dörren stod en dam med lila smutsig klänning där. Jag sa hej men hon stod blixstill och bara glodde. Men när jag blinkade så försvann hon bara.

Jag började tänka på en historia som min farfar hade berättat, om häxan som har en lila trasig klänning som kommer tillbaka varje hundra år för att försöka ta över världen och att den skulle komma nästa år, men han berättade ju det förra året så? Jag slog igen dörren men den gick inte att låsa. Jag tryckte, drog, vred och till slut så lyckades jag. Jag gick in i köket och gick runt i cirklar, jag började tänka på att en 12-årig kille, alltså jag, ska klättra i berg om jag vågade. Jag gick upp till mitt rum och tände, men det gick inte, jag vände mig om för att kolla proppen, och såg något lila men sen blev det bara svart.

Jag vaknade, jag visste inte var jag var. Men sen såg jag andra människor som, flög?

Var jag död? Var jag i himlen? Vad hände i riktiga världen? Jag frågade andra människor och alla välkomnade mig till paradiset. En av dom sa att jag skulle gå till önskningsgudinnan. Jag gick i väg till henne, och man såg ganska tydligt att dom hade pengar, om dom ens hade pengar.

Jag kom till henne och letade efter en ingång men hittade ingen så jag frågade alla som gick förbi och dom sa att det fanns en ingång som var kamouflerad och att jag bara skulle gå in emellan dom två guldfåglarna. Så jag gick in och såg henne jag sa till henne att jag ville komma tillbaka till jorden och poff, så var jag tillbaka. Jag fattade ingenting, var det bara en dröm?

- Va!

Jag hade somnat framför tv:n med skräckfilmen Den lila häxan, så jag gick upp till mitt rum och...

ZZZZZZzz

Den blodiga barnvakten

Sarah Shehata

Pang! hörde jag mitt i natten. Jag märkte att mina föräldrar hade rest bort.

Det var en barnvakt som satt i soffan och tittade på tv. Nästa morgon när jag vaknade så var barnvakten inte hemma. Var var hon och vad gjorde hon? Hon var skum.

Jag märkte att mina föräldrar hade så bråttom att resa bort. Det var som om

De var tvungna att resa bort men varför. Jag satt och undrade i flera timmar, sen till slut så kom barnvakten hem. Jag fråga henne var hon hade varit och hon svarade jag var bara ute och handla och då tänkte jag att om hon hade varit och handlat vad var då alla påsarna som fanns mat i då.

Jag satt och tänkte på de skumma sakerna hela dagen. Till slut var kl. 00.00 och då sa barnvakten att jag skulle sova. Jag låg i sängen och helt plötsligt somnade jag. Efter en timme

hade gått så vaknade jag av att det var någon som gick. Jag gick och tittade snabbt. Jag såg att barnvakten gick ut. Jag var tvungen att följa efter henne. Jag såg att hon gick till gården och satt på jorden men vad gjorde hon.

Jag sprang allt vad jag hade till hennes rum och letade efter någon ledtråd. Till slut så hittade jag en grej som stod hennes namn på. Det var en bok från någon internatskola. Hennes namn var Margareta Johansson. Helt plötsligt så kom hon och frågade:

- Vad håller du på med? Jag var rädd inne i min kropp. Jag visste inte vad jag skulle säga.

Margareta upprepade frågan en gång till och jag svarade att jag letade efter tidningar. Då sa Margareta argt att jag skulle gå och sova. Jag gick till rummet men jag sov inte. Jag satte mig vid datorn och sökte på namnet. Jag kom fram till att Margareta jobbade på en internat skola och föddes 1919 och dog 1995. då satt jag och tänkte hur hon kunde ha levt nu. Efter en liten stund så kom jag på att Margareta Johansson var ett spöke och att Mina föräldrar gick på den där internatskolan och att dom hade dödat henne. Jag fick också reda på att hon kom hit för att få sin hämnd.

Nästa dag när jag skulle gå ut så såg jag blod på Margaretas skor och det luktade blod över hela huset. Det var bloddroppar hela vägen ut. Jag följde bloddropparna och när jag kom ut så såg jag mina föräldrar liggande ner på jorden och var helt blodiga och var döda.

Mamman som aldrig kom tillbaka

Jade Bartholomew

Jag sitter på toaletten och känner hur jag blir mer och mer orolig. Jag hör fröken springa med raska steg mot ytterdörren. Jag torkar mig och springer ut. Det första jag ser är att fröken sitter på huk och att det är någon under. Jag känner hur hjärtat dunkar hårdare och hårdare. Jag går fram några steg för att titta närmre då ser jag Johan min bästa vän ligga under trädet vi alltid satt under. Jag går fram och tar pulsen men inget svar.

- Olle backa! skriker fröken och jag faller en tår och backar ett steg.

I går slutade en av dagisfröknarna som heter Ulla. Jag tycker hon hade betet sig konstigt dom senaste dagarna. Ulla kom till mig senare och sa hej då eftersom att hon skulle sluta. Och hon sa också att Johan inte klarat sig. Många hade undrat varför hon slutat men hon hade bara sagt att det var av en personlig anledning.

Under mellisen kom Anna och sa att idag så dog Ullas mamma. Och att hennes mamma hade vart sjuk under en längre tid men att det var bara en vecka kvar att leva och att hennes mamma dog idag. Det blev tyst en stund alla satt som små frågetecken. Sedan såg jag mamma gå in genom grinden. Hon brukade jobba till fyra men varför kom hon halv två? Hon kom fram och sa:

- Hej Olle, jag slutade tidigare idag.

Jag tog min ryggsäck och gick. När jag kom hem satte jag mig i soffan och funderade.

Allt hade känts så konstigt och annorlunda dom senaste dagarna.

Kunde det höra ihop med att för länge sedan så var det en gubbe som jobbade på det här dagiset och han mådde inte så bra. Det går ett rykte om att varje morgon så sitter han i trädet. Han ska inte vara så snäll och han ska se allt. Han hängde sig i trädet där Johan dog kan det höra ihop med att Johan dog där? Han kanske knuffade ner Johan? Jag kände mig så snurrig allt var bara annorlunda utan Johan.

När jag vaknade på natten kände hur jag var alldeles kallsvettig. Jag satte mig upp och kom ihåg att jag hade drömt något hemskt, men vad? Det kändes så verkligt. Jag la mig ner igen och blundade.

När jag vaknade på morgonen så kändes det obehagligt så konstigt att gå till ett dagis utan Johan i, men jag hade ju inget val. Jag gjorde mig i ordning och sedan var det dags att gå till dagis. Mamma och jag brukar alltid gå tillsammans. Nu var vi framme. Jag och mamma gick fram till trädet som Johan dog i vi stod där en lång stund och kollade på trädet.

- Ska vi gå in? frågade jag mamma. Jag vände mig om. Mamma var inte där och jag ropade efter henne, men fick inget svar. Jag kollade upp och såg att det satt någon i trädet. Det började snurra i hela huvudet och jag kände hur jag mådde illa och blev helt snurrig. Plötsligt blev det svart.

Död två gånger

Line Brandt

Jag hörde det igen. Jag tände lampan och satte mig hastigt upp och kollade vad klockan var. 00.03, nu har spöktimmarna börjat. Det har hållit på i några dagar nu. Det har låtit som om någon är på taket och jag hör någon pratar. Igår hände något som jag sent glömmer. Små rivna papperslappar som dinglade nedför mitt fönster. Svagt såg man att det stod ”död eller död” Jag tänker efter en sekund. Eller jag tänker inte, jag låter bara tanken flyga förbi i huvudet. Ska jag upp? Ja eller nej?

Jag går upp tänder lampan i hallen och öppnar ytterdörren och försöker öppna så långsamt som möjligt så jag inte väcker mamma och pappa. Jag kollar ner i marken på mina Converse när jag går i dom berg gråa betong väggarna och tänker den hemska tanken att kanske mina vita fina skor snart skulle blir röda, blod röda. Nej så kunde det väl inte vara.

Nu hör jag det igen! Jag släpper tanken om mina skor och kollar blixtnabbt framåt och sen uppåt. Jag hörde ett skrik

ett så iskallt skrik så håret i nacken reste sig. Jag kolla ut, ut på det slaskiga och åskande vädret med regndroppar som föll ner identiskt som tårar. Jag hade nu handen på luckan till taket och öppnade så försiktigt som om jag hade varit ett lejon som skulle smyga sig på en antilop.

Nu var takluckan uppe. Jag gick upp på taket. Allt stannade det var som om vinden sluta blåsa och regndropparna föll långsammare. Jag såg henne, en vit iskall skapelse, en flicka som grät, skrek och pratade med sig själv. Vad skulle jag göra? Skrika? Gråta? Jag kanske tog fel beslut men jag skrek så högt att hela kvarteret säkert hörde. Hon vände sig om snabbt och såg livrädd ut och som på en sekund stod hon bakom mig och höll för min mun och hon sa med en iskall röst och med likdoft som andedräkt. Hon sa:

- Hej.

Till slut fick jag ur mig:

- Vem är du och vad gör du här?

Hon svarade med en lite orolig röst.

- Jag är nog tvungen att berätta nu när du är här. För 16 år sen när huset byggdes var jag här uppe och lekte. Jag snubblade och jag dog. Men ingen hittade mig igen någonsin så jag blev inte begravnen.

Hon hade nu släppt min mun. Jag fattar inte att jag vågade fråga.

- Är det därför du spökar här uppe? frågade jag.

- Ja, svarade hon lite generat.

Jag tyckte på något konstigt sätt synd om henne.

- Men du spöket, vad heter du?

- Joanna, svarade hon.

- Okej Joanna, om det du vill är att någon begraver dig så kan jag göra det.

- Kan du det? sa hon ivrigt.

- Javisst, jag begraver dig i skogen, sa jag.

Jag fattade inte att jag nu skulle begrava ett spöke. Här ute i skogen! Jag grävde ett hål i marken och bad henne lägga sig ned.

- Tack, sa hon.

Det var på något sett lite tråkigt att jag aldrig skulle få se henne mer. Jag började slänga över jord på hennes genomskinliga kropp.

Då såg man sakta men säkert hur hennes vita hud och ansikte blev beigt och hennes vita hår och vita ögon blev blåa och håret gyllenbrunt. Hon blev en människa igen. Från att hennes ögon hade varit öppna släckte hon dom så mjukt och fint. Som hon hade väntat på det här.

Förbannelsen

Marvin Barrett

Malte vaknade av att han hörde ett skrik uppe på övervåningen. Malte gick upp för den knakiga trappan och såg att Adam satt på golvet och stirrade på vår stora platt- TV. Han kollade på en skräckfilm och det var säkert därför jag hörde ett skrik. Han hade gjort det ungefär varje natt i över en vecka nu. Malte vågade inte kolla för det såg ut att vara väldigt blodigt, så han gick och la sig igen. Även om Malte var 18 år och Adam var 20.

Nästa dag sov Adam längre än vanligt. Malte gick rakt fram till Adam och såg att han hade blod på handen. Han gick sedan in i badrummet för han såg något konstigt. Där såg han sina och Adams gamla föräldrar. Malte fick en flashback från när han var liten med sina föräldrar och lekte. De hade dött 3 år innan i deras förra hus genom en brand. Sedan gick Malte direkt raka vägen till Adam och fråga vad som pågick. Adam vaknade och svarade direkt, han sa att han hade grävt upp deras föräldrars lik. Bara för det kändes som det behövdes sa

han. Adam ville bränna liken och få ut spöken av dem. Malte ville att Adam skulle lämna tillbaka dem, men när Malte kollade på föräldrarna igen så gjorde det så ont i hjärtat så han också ville bränna dem.

När de hade bestämt att de skulle göra det så gjorde de det. De la kropparna på deras gröna gräsmatta, och tände på. Men!! Istället för en brasa så blev det en explosion! Ut ur röken från explosionen kom deras föräldrar, LEVANDE!

- Ni har räddat oss ur vår förbannelse, sa dem.

- Vilken förbannelse? frågade Malte.

- Jag vet inte, sa Adam.

Spöket på nätet

Fabian Halland

28/9 kl. 20:36

Error, försöker igen, Error. Försöker ladda upp bilden men utan framgång

28/9 kl. 20:38

Bild jäveln som jag har jobbat på i 3 timmar! "Error"! Va!?

28/9 kl. 20:39

Stänger PhotoShop och surfar frustrerat ut på internet

28/9 kl. 20:40

"Vill bara dö så varför inte läsa en spökhistoria och gråta mig till sängs"

28/9 kl. 20:42

Läser spökhistorien som jag hittat på internet

En hemsk skugga

- Den dyker upp och försvinner, bara försvinner! skriker kommissarien.
- Ta det lugnt! Allt kommer att bli bra, säger detektiven lungnande.
- Vet du vad det kan vara? undrar kommissarien.
- Nej. Men vi måste ta reda på det, säger detektiven. Vi måste reda ut det här.
- Ja det måste vi, säger kommissarien. Alla dessa brev, alla mord! De breven vi fått av en okänd adress brukar innehålla en historia, ett mord. Och en, skugga?

Kommissarien tar upp ett brev ur högen på skrivbordet och läser högt:

John Grey, 2014 Okänd död

"Jag var ute och gick på kvällen. En vanlig promenad och plötsligt är jag inte ensam på gatan. En man i svart kåpa står lite bakom gatlyktans ljus. Mannen kommer närmare och närmare. Jag börjar gå snabbare och snabbare. Han kommer närmare och på ett ögon blick står han bredvid mig, då ser jag att det inte är en man. Det är en skugga. Den kastar sig över mig och allt blir svart."

- Det är helt mysiko! säger kommissarien misstänksamt. Om man blir jagad hinner man inte dokumentera och skriva en historia. Det är omöjligt!

- Men tänk om någon hittar på allt? säger detektiven

- Ja det tänkte jag också. svarar kommissarien. Men om man läser i registren är denna man död. John Grey dog 2014.

- Jag måste sticka hem nu men vi ses imorgon då, säger detektiven.

- Ja det gör vi, svarar kommissarien.

Detektiven går ut ur byggnaden med snabba steg och lämnar kommissarien ensam.

John Grey, död 2014... Inget lik hittat. Kommissarien undersöker de olika "berättelserna" när han plötsligt hör ett väsande.

- Vad var det? undrar kommissarien. Hallå? Vem där? En man i svart kåpa står plötsligt i slutet av korridoren. Det är du! Du är mördaren som som har skickat brev till oss! Du har

skickat brev om mord, du har tagit mer än ett dussin människor liv!

- Jaaaa, det är jag. Kul att du lyckades lista ut det innan jag tar ditt liv också...

- Nej! Inte du också! skriker detektiven när han kommer tillbaka för att han hade glömt sina glasögon. Vad var det?

- Jag är en skugga av dina drömmar... Jag är dina verkliga mardrömmar... Nu är det din tur "Detektiven"... He he he

- Nej sluta! Detektiven blir vit i ansiktet av allt blod som har lämnat hans kropp. Skuggan kommer nu till dig, Andreas...

28/9 kl. 21:04

Det är ju mitt namn! Men detta är ju bara en spökhistoria.

28/9 kl. 21:04

Datorn kraschar + Strömavbrott

28/9 kl. 21:0

Ett ljud.

- Vad var det? Hallå? Säger jag klint.

- Shhhhhh.

- Vem där?

Ett spöklikt ljus strålar in från fönstret.

Jag grabbar tag i en ficklampa och tänder den rakt i ansiktet på en beckmörk skugga.

-Hej!

Den kastar sig över mig och allt blir svart.

28/9 kl. 04:35

Vaknar upp

Blodiga spåren

Isabella Okodugha

Hon hoppade och nu var hon död jag kunde inte förstå vad som hade hänt det var sjukt. Det var inte fick vara sant var sant. Jag gick fram till henne och bar hennes livlösa blodiga kropp för att förstå att det inte var sant. Dystert blundade och nöp jag mig i armen för att jag skulle vakna i en dröm i väntan på frukost men nej det var sant, hon hoppade framför tåget och dog.

Jag trodde att det aldrig skulle ta slut mellan oss. Men det här var slutet för en av de få personerna som bryttsig om mig hade dött.

Jennifers pappa dog för två veckor sen, han hade cancer tror dom. Jennifer hade alltid varit den glada, roliga och populära och jag den tråkiga, ledsna och ut stötande. Det hade ändrats på sistone. Hon hade varit så tyst efter hennes pappa dog, nu hade hon sagt att hon inte orkade mer men jag fattade inte, fast nu gör jag.

Amanda det är jag, jag VAR en helt vanlig tjej som hade några problem, jag HADE en bästis. Min mamma har aldrig riktigt brytt sig om mig, inte om något faktiskt. Jennifer hade varit som en andra familj för mig när det kändes svårt. När mamma hade varit ute länge och mådde dåligt när hon kom hem.

Egentligen tror jag inte att Jennifer tog självmord med mening utan att något drev henne att göra det, något mystiskt. Som en sak på nätterna så har jag märkt att det alltid är kolsvart ute och att det alltid spöregnar ute även fast det bara är i mitten av juni. Jennifers mamma Katarina hade slutat jobba och sov hela dagarna.

Jag själv Amanda, 13 år, långt mörkt hår, tror inte på magi, varelser och allt sånt skit som spöken. Men allvarligt, jag och Jennifer hade kollat på en film om hur en familj dog av en sjukdom. Den andra tog självmord och det var bara en kvar precis som Katarina hon skulle dö ensam utan att någon skulle få veta.

Så jag ensam som jag är nu gick och knackade på Katarina för att varna henne.

Men med blodiga fotspår och en dörr öppen insåg jag på direkten att det var försent.

Jag vet inte vad som hände sen men, jag hörde mammas ljuva röst: "Nu måste du gå upp Amanda".

Jeffs funderingar

Kalle Lindkvist

Jag vaknade av ett skrik. Innan hade jag drömt om min bror. Jag har inte sett min bror på åtta och ett halvt år. En dag såg jag min vän med några ungdomar. Dom stod och pratade på stan i skenet av en gatlampa

Vi skulle till min väns sommarstuga. När vi kom fram till stugan så luktade det bajs och mögel.

Medan min vän var borta så hjälpte jag honom att vässa sin machete. När jag var klar så kollade jag på nyheterna på min mobil. Det stod att det saknades några ungdomar. På bilden var exakt dom jag såg med min vän.

Då kom min vän hem (som heter Jeffrey men jag fick aldrig veta hans efternamn). Jag stängde ner min

telefon och en vecka senare skulle Jeffrey till stan. När jag kollade i hans bod såg jag döda ungdomar.

Sedan blev allt svart. Jag vaknade och kollade på klockan. Då såg jag att jag var i soffan men jag mindes ingenting utom att jag sett de döda ungdomarna. Jag fastnade framför en dokumentär om flygplan. Då såg jag den gången min bror dog den 11 september 2001. Jag stängde av och då slog jag i väggen. Då såg jag döda ungdomar. Sen ramlade jag på kontrollen. Då kom Jeffrey hem och då slog jag i huvudet..

Senare var allt svart. Jag vaknade av att Jeffrey stod i hallen och höll i en machete. Sedan kom han närmare. När jag kollade bort såg jag på TV:n att det inte var min bror som dog. Nu är det slut på mig, tänkte jag. Precis innan han skulle döda mig så blev han skjuten i huvudet av min bror.

Evig kärlek

Mira Klingberg

Jag vaknade med ett ryck, skriket hördes säkert över hela kvarteret. Jag tände hastigt lampan, satte på mig min morgonrock och sprang fram till fönstret. Jag kollade runt över den blöta gatan, och försökte leta efter nån som behövde hjälp. "Inget" suckade jag. Under den senaste tiden har jag hört saker ingen annan hör. Jag hör en visa jag helst inte vill bli påmind om och jag har otroligt svårt att sova. Lite uppskakad går jag tillbaka till min säng och kollar vad tiden är. 00.07, "Spöktimman... jag kan ändå inte somna om nu", tänkte jag och satte på mig mina byxor och en enkel tröja, sedan ändrade jag riktning mot hallen. Jag satte på mig mina vita Converse och en tjocktröja, sedan nästan sprang jag ut.

Det regnade som in i helvete ute och det gjorde det inte bättre av att det låg dimma också. Alltså det var kolsvart, spöregnade och det låg dimma överallt. Perfekt för en rädd 16 åring! Av nån anledning så drogs jag till parken intill en stor, mörk skog. Jag gick fram till en gunga och satte mig ner. Det

mystiska och gnisslande ljudet gjorde mig lugn. Jag satt där och bara kollade rakt fram, rakt in i dimman. Jag tänkte inte på nånting och jag brydde mig inte om nånting. Helt plötsligt började min läppar röra på sig och nynna visan som jag hör konstant. "Na..na..nanana, na". Och just då fick jag en "flashback".

"Mamma satt och sjöng visan, jag hade trott att ett monster var under sängen och väntade på att ta mig. Jag hade svårt att somna, men mammas lugnande röst fick mig tillslut att somna om. Några timmar senare vaknade jag av att mamma skrek, sen hörde jag två främmande röster. Jag hörde inte vad dem sa, och det ville jag inte heller. Helt plötsligt sa det pang, och så blev det tyst. Jag som satt livrädd i min säng, kröp ännu längre in i täcket. Efter några minuter kom en främmande man in i mitt rum, han iakttog mig säkert i flera minuter. Sen gick han."

Jag kom tillbaka in i verkligheten med ett ryck. Jag vet inte om jag inbillade mig, men jag såg nått gå emot mig i dimman. Rakt emot mig. Vad skulle jag göra, vad ville den? Skulle jag skrika, gråta eller bara springa därifrån? Jag reste mig upp, precis redo att springa. Mer än så hann jag inte, iskallt stod jag helt stilla och försökte komma på vad som var på min axel. Sakta, sakta vände jag om huvudet så jag kunde se vad som var på min axel och blev helt iskall. Jag kunde inte få fram ett ljud. "Hej." Jag vände sakta på huvudet ännu mer och jag kände hur nackhåren reste sig. Där stod en kille i min ålder och nästan helt genomskinlig, han såg ut att vara ganska gammaldags. Jag bara stod och glodde på han. Han såg ut att

vara snäll, och det verkade som att han inte ville nått ont. Så efter jag lugnat ner mig lite svarade jag lite svagt och tyst "Hej..". Han började le lite och jag kunde inte låta bli att le tillbaka. Och så sa jag "Hej" igen fast denna gång lite lugnare och tydligare. "Jag heter Diana". Ganska snabbt svarade han tillbaka "Andreas". Sedan kom den där långa, tröga tystnaden och jag försökte desperat komma på nånting att säga. "Är du ett..." var det enda jag han säga innan han avslutade meningen åt mig. "Spöke? ja".

Så jag står alltså just nu framför ett livslevande spöke, och jävlar vad han är snygg. Helt plötslig så vänder han sig om och börjar gå. "Vänta Andreas!" ropade jag efter honom. "Kan vi träffas igen?". Han vände sig om och såg förvånad ut, "Vill du det?". Snabbt svarade jag tillbaka som om det var glasklart "Ja såklart!". Han började le och sa "Men då behöver jag ju inte ens gå."

Vi satt och pratade om allt och inget i flera timmar, om hur det är att vara ett spöke och hur det är att vara levande. Efter ett tag inser jag det sorgliga faktat att jag blivit kär, det är såklart bra. Men, han är ett spöke och jag en levande. Snacka om omöjlig kärlek. Men jag måste göra nånting. "Jag kommer snart" sa jag och reste mig upp.

Jag sprang hem, fast inte in till min lägenhet. Utan upp på taket. Jag såg att solen var på väg upp också. Jag var omringad av ett vackert tryggt ljus, men jag skulle till nått säkrare. Jag ställde mig på kanten och tänkte "Han är den enda som du känner dig trygg med".. "Han är den enda du har

känt dig trygg med, i hela ditt liv". Efter det tog jag sats, andades ut och hoppade. Jag kände vinden blåsa i mitt ansikte, det var det sista jag kände fysiskt. Sen blev allt svart. Efter nått som kändes som en evighet vaknade jag äntligen upp, och där såg jag ett välbekant ansikte. Jag började le i hela ansiktet och kastade mig runt hans hals "Andreas!" skrek jag av lycka. Nu skulle vi vara tillsammans för alltid, och det är det ända jag önskade. Att vara med nån jag känner mig trygg med.

"Jag älskar dig".

Skogens slavar

Nicola Hoffsten

Clude sitter på toa och skiter och spelar Candy crush. Plötsligt hör Clude ett skrik från den grusiga stigen,

- DOM ÄR EFTER MIG!!

Clude tappar sin iPhone i toaletten.

- JAG HADE BARA ETT DRAG KVAR OCH JAG HADE KLARAT BANSKITEN!!, skrek han.

Clude springer upp och laddar sin guldiga revolver.

- Då var det tredje gången gillt! säger Clude och ger sig ut.

När han öppnar dörren försiktigt ser han något förskräckligt en flagga fladdrande uppe i ett träd lite gömt.

Det påminde Clude om hans barndom då Clude levde i Frankrike år 1934 då var Clude sju år gammal. Han var ute

och lekte med sin bror Mario. Clude blev kissnödig och gick på toa, när Clude satt på toa hörde han sin bror Mario skrika:

- HJÄLP!

Clude sprang så fort han kunde ut från toan och på ogräsväxande gräsmattan såg Clude tre män med uniformer och på vänsterarmen satt ett rött band med ett hakors på. De tre uniformklädda männen knöt fast Marios armar och ben och kastade in honom i bilen och stack i en brummande fart.

Men de senaste dagarna hade det flugit in brev fåglar i den stora, mörka skogen. Bonden som är granne med Clude hade haft ett par väldigt gamla män som haft viktiga möten med bonden.

Clude lägger sig i det fuktiga gräset i skogen och tar fram kikaren som Clude alltid hade på sig. Clude ser nästan ingenting i dimman så han ställer in den på värmekameran och ser genast en skepnad med ett vapen komma springandes mot honom. Mannen beordrar honom att lägga ner vapnet och skjuter mot Clude men missar precis. Clude lyfter upp revolvern lite skakigt och avlossar ett skott som ekar i hela skogen och träffar vakten rakt i bröstet. Clude smyger fram försiktigt via marken och ser att det är en gammal gubbe med en grågrön uniform. På den vänstra armen ser Clude ett kors som han trodde att aldrig skulle behöva se någonsin. Ett hakors. Han tog upp gubbens vapen och en halvhackig kniv som gubben hade i bakfickan. När Clude kommer lite längre i skogen blir dimman allt tunnare och ser hakors inristade i träden.

Plötsligt ser Clude en vakthund som skäller. Clude tar fram kniven som han hittade hos nassen och smög försiktigt bakom hunden. Med ett snabbt ryck hoppade Clude snabbt fram och grep tag i hundens hals och skar av halspulsen. Då vänder sig Clude och ser två småbyggnader och ett fängelse för judar. Clude och hans familj var judar och mamman hade berättat om vad nassarna gjorde med judar.

Har det här alltid funnits här hela tiden när jag bott här? tänker Clude. Clude ser ett dussin vakter vid en byggnad. Clude hittar fyra rökgranater och fyra dödliga gasgranater i en svart och lite sliten låda.

Clude har en plan:

Ett: kasta in rökgranaterna och en gasgranat

Två: vänta en liten stund.

Tre: spring in och lås dörren och bränn upp liken.

Clude drar i snöret på gas och rökgranaterna och kastar mot det ena byggnaden. Det blev en stor explosion. Dom andra vakterna springer mot mig och avlossar sin AK 47:or men som tur är har jag ett träd precis bredvid mig och jag tar skydd. Clude känner pulsen som dunkar i trehundra nitto och väntar tills vakterna ska ladda. Då kastar Clude en gasgranat och håller för munnen med sin svarta skinnjacka. Vakterna svimmar på en minut och nu är det fritt att gå. Han tar med sig 47:a och går in i rummet.

Clude ser en gammal och sliten bok mitt på bordet. I den boken står judarnas riktiga namn och siffrorna som nassarna har tatuert på deras armar och om dom har dött eller lever. Han söker efter hans brors namn och efternamn Mario Cranprie. Clude får nästan en hjärtattack när han läser att hans bror lever och har nummer 24468016 på sin arm. Clude får upp en tanke att han borde vara här. För att dom bott här hela livet och när han blev kidnappad och jag sprang efter dom körde de in i skogen.

Clude hör hur det bankar på dörren rätt så högt. Clude tar upp sin revolver och öppnar dörren....

Clude blir skjuten i vänsterarmen och tar upp sin andra arm och avlossar ett skott och träffar en vakt i magen som faller till backen med ett duns. Clude springer ut med en blödande arm. Clude sätter sig bakom en stor låda och kollar mot judebyggnaden. Clude har bara en gasgranat och två rökgranater. Clude tittar mot byggnaden och drar snöret i gasgranaten och kastar den. Efter en stund har vakterna svimmat och då tar Clude chansen och springer in.

Clude ser många smutsiga judar som glor på honom. Clude skriker:

- MARIO!! En gammal gubbe tittar på Clude och säger:

- CLUDE CRANPRIE!

Clude blir så glad så att han nästan får en hjärtattack och dom möts med en efterlängtd kram. Clude har äntligen hittat sin bror. Clude säger till dom andra att han kommit för att befria dom. Dom tackade honom och gav honom en bön. Clude sa att dom skulle få bo hos dom tills dom hittade ett hem och ett arbete. Judarna fick ta vapnen och bränna liken.

När dom har gått ut från skogen går dom hem till Clude och äter fläskfilé med pommes och bearnaise. Judarna och hans bror Mario har aldrig ätit något så gott i hela sitt liv. Clude visar ny teknik för dom och sin bror. Dom hade aldrig hört någonting om att det fanns platt-tv och telefoner som du kan peka med fingrarna på.

Sen får Clude upp en idé. Dom ska ta över bondgården allihop och arbeta där. För att det visade sig att en vakt han dödat var bonden och då kan judarna få jobb och slippa köpa saker när vi kan odla själva. Allt slutar med att alla bor tillsammans och bygger upp en liten by och flera människor flyttar dit. Sen höll alla judar och Mario har tal för alla människor som tagit sig dit och dom berättar om vad dom har upplevt när dom hölls fångna. Och att Clude befriat dom och till sist att stället där nassarna var blivit ett museum.

Skuggan på herrgården

Noel Björkman

Jag vaknade. Jag var helt kallsvettig. Väckarklockan ringde. Jag hade haft en mardröm där jag sett en lila dimma och höra olika väsande röster och ett skrik som kändes enda inte i ryggmärgen. Klockan var 08.40 på morgonen. Jag höll på att bli sen till en lektion. Vi skulle ha matte. Jag snabbade mig med att klä på mig och borsta tänderna.

Jag sprang ut ur mitt rum och knackade på min kompis Lukas i rummet intill. Han hade också sovit för länge. Lukas och jag bodde på en internatskola som egentligen var en gammal herrgård. Vi var bara 162 elever med 10 lärare. Det fanns bara nio olika klasser 6a, 6b, 6c, 7a, 7b, 7c, 8a, 8b och 8c. Jag och Lukas går i 8c.

När vi kom fram till matten var det något skumt. Det märktes direkt att något fattades. Melvin han som inte hade missat en enda lektion på tre hela år var borta. Hans bänk var stökig den som brukar vara renast av dom alla. Det hade hänt många

skumma grejer. Elever har börjat försvinna och bete sig konstigt. Jag har hört läskiga nästan draklika eller ormriska väsande röster från väggarna. Även fast jag trott att det bara var min fantasi som spökade.

Jag kom tillbaks från mina tankar genom att Margareta sa:

- Alexander och Lukas, sätt er vid era bänkar.

Maggan är typ världens elakaste och strängaste lärare. Den enda elev hon var säll mot var så klart Melvin.

När lektionen var klar så såg vi en konstig lila dimma genom fönstret utanför skolans murar. Men nästa ögonblick vi kollade dit var den borta! Vi fortsatte mot vår nästa lektion som låg uppe i tornrummet. Uppe i tornrummet hade vi historia. Jag började tänka på den där lila dimman och att det var för exakt 101 år sen som greve Nickolas von Rosen började bygga sin härgård här.

Vid första spadtaget som togs på bygget så dök en lila dimma upp och man såg en svart skugga med kappa och huva som sa att om ni bygger ert slott här så ska en hemsk förbannelse vila över slottet. Greven tyckte att det var nonsens och fortsatte med bygget. Ett år efter att det var klart så blev greve Nickolas von Rosen mördad uppe i tornrummet där vi nu har historia och hans tjänstefolk försvann helt spårlöst. Det sägs att folket såg den lila dimman och den svarta skuggan som hade två lysande gröna ögon som drakögon och hörde ett hemskt ylande och ett skratt. Staden runt slottet blev helt övergiven, men slottet var det ända som det inte växte skog över.

Jag tyckte att den var läskig.

- Alexander! Alexander! Det var Lukas som ropade på mig eftersom jag försvunnit i mina tankar. Vi satte oss vid våra bänkar. Några lärare gick utanför rummet och vi hörde dom säga att skolan skulle stänga för att så mogna hade försvunnit.

Den ända förutom Lukas och jag som kom till lektionen var Kalle. Inte ens våran lärare kom. Vi började undra var alla var när jag Lukas och Kalle kom ner till bottenvåningen så såg vi källardörren stå öppen. Vi var osäkra på om vi skulle gå dit men nyfikenheten tog över. När vi kom ner i källaren så började vi höra ett droppande och vi trodde det var en vattenledning som gått sönder.

- Det är inte vatten, sa Lukas.

- Vad är det då sa jag?

- Det är blod!!!

Vi hörde något bakom oss som om någonting rörde sig.

Vi ville gå tillbaka men det var någonting som gjorde att vi fortsatte framåt.

När vi hade gått en bit till så såg vi en stor bågare med läskiga drakbilder inristade på sidorna. Och något glänsande silvervit vätska i.

Det var först nu jag tänkte på hur källaren egentligen såg ut. Den var...

- Vad var det? sa Kalle.

Vi hörde det konstiga ljudet igen.

Det kändes som att en ny istid kom till källaren. Det kändes som att ens blod skulle frysa till is. Sen blev allt en stor dimma och jag hörde ett skratt och någon som skrek sen blev allt svart. . .

Alexander. Alexander!?

Jag vaknade jag kände mig fortfarande snurrig. Vi satt fast i hand bojor mot väggen. Fast dom satt tillräckligt löst för att rycka ut händerna. Jag hörde fortfarande rösterna långt bak huvudet.

- Jaså, du vaknar nu det är lagom till att jag ska slutföra ritualen?

- Vem var det? undrade jag.

- Han, sa Lukas.

Det var en svart skugga med gröna drakögon omgiven av lila dimma på marken.

Kan det vara den där skuggan i sägnen om greve Nicolas von Rosen?

- Han ska ta alla själar från dom som försvunnit och styra dom som zombies och använda själarna för att kunna härska över världen, sa Lukas.

- Precis! Och med er tre så har jag alla själar jag behöver i den här baljan, sa figuren.

Det var den där baljan som det var drakbilder på. Och nu såg jag det där silvervita vätskan i var små ansikten från dom själar som han stulit.

Skuggfiguren kom mot oss med en slags stav. Jag blev helt kallsvettig och om det inte hade varit så mörkt så hade det sett ut som om jag hade duschat.

Jag såg det!!! Han petade med staven på Kalles bröst och hur en silvervit substans kom ut ur hans bröst och han blev helt vit.

När skuggfiguren vände sig bort såg jag min chans. Jag ryckte ut händerna och sprang mot baljan och sparkade omkull den. Det blev ett moln av silvervit vätska. När det var borrarat så hade Kalle fått tillbaka färden.

- Men var är skuggfiguren, sa Lukas.

- Där, sa jag.

Den låg där helt stilla och sen blev den sakta rök och försvan. När vi kom upp så hörde vi lärarna säga att skolan inte skulle säga. När vi kom ut så var alla där dom som försvunnit var ute som på en vanlig rast som om ingenting hänt.

Allt var som vanligt igen...

Sanningen om mamma

Olivia Blomström Kapdal

Alla sätter sig ner. Mormor gråter redan, varför blev det så här?

Prästen talar om mamma.

- Hon var en vacker kvinna som vi alla älskade, nu har hon lämnat oss, vi har samlats i denna församling för att minnas denna glada och omtyckta vän till oss alla. Orgeln hördes i hela kyrkan och jag klarade inte av att se pappa så här.

Den enda tanken som snurrar runt i mitt huvud är att hon alltid sa att hon snart skulle komma hem och nu får jag aldrig se henne igen. Men de senaste dagarna har jag bara tänkt på en sak, varför hon aldrig kom hem. Och varför hon av alla människor.

Nu slutade musiken och jag slängde en snabb blick på kistan innan jag gick ut.

Jag satte mig i bilen, knäppte fast bältet och pappa körde iväg, det var inte så mörkt ute.

Solen var på väg ner. Nu är vi framme, pappa tittar ner i marken en stund och sedan upp på mig,

- Kan du ta ut Ebonnie är du snäll?

Jag svarade inte, jag bara tog kopplet och gick ut. Klockan var 18:30 när jag kom hem.

- Vart ska du?

- Upp på mitt rum, jag vill sova.

- Okej? God natt Mina.

Jag la mig i sängen och allt blev svart.

Plötsligt hörde jag en sjungande och viskande röst:

- Jag ser dig, jag ser dig åh jag vet vad du är jag vakar över dig vart du än är...

Jag vaknade satte mig hastigt upp i sängen, den där visan, vart kom den ifrån?

Jag blundar igen.

- Jag ser dig, jag ser dig vart du än är, jag vakar över dig med mina...

Jag kände igen den visan, jag är en av dem tre som kan den och jag började sjunga i takt

- Jag vakar över dig med mina blå....

- Jag vakar över dig med mina iskalla, röda ögon!

Jag slutade sjunga tvärt och jag blev helt stel i kroppen. Men vem var det som sjöng?!

Jag gick försiktigt till dörren som står vidöppen. Jag såg någon där!

Men rädslan tog tag i mig och jag sprang till sängen, någon....?
Men vem?

Sången hördes igen!

- Jag kommer vaka över dig tills dagen din är inne....

Det hördes starkare och starkare, mitt hjärta slog hårt, det lät och verkade som om hon kom närmare. Och det var inte vilken röst som helst, jag hade hört den rösten förut. Jag la mig och låtsades sova. Jag hade hört att om alla sover så kommer inte spöken till än. Men var det ett spöke? Jag trodde inte på spöken men nu vet jag inte. Det var inte pappa som sjöng och knappast Ebbonie. Jag öppnade ögonen lite snabbt och tittade men ingen var där. Sången hade slutat men rädslan var fortfarande kvar en liten stund. Det tog ett tag innan jag förstod att det var mamma, det var mammas röst, men vart var hon nu?

Jag somnade om.

När jag vaknade var pappa redan ombytt och klar, men klar för vadå?

- Vi måste åka nu! ropade pappa.

- Vart?

- Till sjukhuset! Annicas doktor vill dig något! Han sa att han har något från din mamma och att vi måste skynda oss!

- Jag skyndar mig! skrek jag tillbaka.

Jag står i hissen och undrar vad mammas doktor vill mig?
Hissdörarna öppnas och doktorn håller i något svart.

Det var ett kassetband och jag fick gå in i ett rum där jag fick sitta själv och titta på kassetbandet. Det stod Mina på. Och något mer.... "Detta är mina sista ord".

Efter jag tittat på kassetbanden var alla frågor lösta. Förutom en!!! Var det mamma som sjöng? eller?

Det är nog en fråga som jag får ställa nu inatt.

Klockan

Timmie Holmberg

Jag vaknade av ett ryck. Det ryckte i min vänstra arm nere vid handleden. Jag kollade klockan, den visade 02:13. Jag hade drömt om att jag var på Gröna Lund. Det var bara jag, mamma och pappa där, ingen annan. Hela dagen åkte vi!

När jag kom hem var jag tvungen att gå på toa. På väg därifrån såg jag att dörren till rum 13 var öppen. Jag ville gå in men ändå inte. Jag gick in. När jag kom in och tittade mig omkring stängdes plötsligt dörren samtidigt som jag hörde en röst:

- Det här är mitt rum Simon. Vad gör du här? Vet du inte vad som kan hända här inne?

Plötsligt öppnades dörren igen och jag sprang ut och så fort jag kunde tillbaka till mitt rum igen.

Efter ett tag kunde jag somna om igen. Dagen efter sa jag inte ett ord om detta till någon.

När jag ska lägga mig dagen efter är rum 13 öppet igen. Jag kollar in, men vågar inte gå in. På golvet ligger en brödkniv och tre olika klockor, min, mammas och pappas. Till slut går jag in för att hämta klockorna och kniven. Då stängs dörren bakom mig och jag hör en iskall röst:

- Nu igen? Du skulle hålla dig borta ifrån mitt rum!

- J j j jag skulle bara hämta klockorna, stammade jag av rädsla.

Då öppnades dörren och jag sprang ut och in till mitt rum. När jag kom in på mitt rum hoppade jag ner i min säng. Jag tänkte på det som hade hänt för 45 år sen. En man hade blivit mördad, hans namn var Simon. Jag tyckte det var lite konstigt för jag heter ju Simon. Varför har han tagit allas klockor? Min, mammas och pappas. Han var faktiskt klocksäljare. Kan det vara det?

Jag vet inte. Plötsligt öppnas min dörr. Jag går ut kollar om det är någon där.

- Hallå? Någon där?

Ingen svarade mig. Efter 3 minuter när jag skulle gå hör jag:

- Hej! Är det du nu igen? sa någon med en kall röst.

- Ja det är jag!

- Vem är du? sa rösten.

- Jag är Simon. Vem är du?

- Jag är Simon, han som bodde här för 45 år sen.

- Simon? Hur dog du?

- Jag tog självmord

- Varför?

- F f f för...

- För vad då? undrade jag.

- Du.

Jag var tyst i en minut. Jag undrade hur det kunde vara jag?
Jag levde inte ens då. Eller?

- Vad gjorde jag så att du tog självmord?

- Du stängde ner min affär, eller brände ner den.

Hur kunde jag ha gjort det?

- Nej, det var inte jag!

- Jo, men det var i ditt liv innan detta.

Jag ville inte tro honom men han är ett riktigt spöke och han berättar om saker som har hänt. Hur ska jag tro honom?

- Kan du snälla lämna mig och min familj ifred?

- Nej, jag lever här!

- Men kan du i alla fall sluta spöka.

- Ok, om du tar min klocka.

- Varför?

- För att det är en speciell klocka.

- Hur?

- Det var den min far bar. Han var en bra pappa. Precis som din

- Tack! sa jag.

- Gå och ta min klocka nu!

- Ok.

- Den ligger under min säng.

Jag gick och hämtade klockan åt Simon. Klockan var en silvrig och svart klocka, armbandet var silver och själva klockan var svart.

Dagen därpå, när vi åt frukost sa jag till mina föräldrar:

- Det kommer inte spöka något mer här.

- Hur vet du det? undrade de.

- Jag bara känner det på mig!

Vilse med ett spöke

Alma Nilsson

Jag ryckte till, det hördes ett till blodisande skrik. Laura tittade på mig med ett nedlåtande leende. "Nå, tänker du gå ner eller vågar du inte, du kanske är för feg?" Sofie och Jackie skrattade tillgjort. Dem ville verka kaxiga, men sanningen var att alla på skolan var livrädda för källaren. Även innan det hade börjat komma skrik därifrån. Jag tittade tvivlande ner på den mörka källartrappan. "Jo, det är klart jag ska gå ner." sa jag. "Jag bara väntar på att det ska bli lite tystare där nere."

Det kom ett till skrik, det kändes som om hjärtat hoppade över ett slag.

Jag tänkte på att om jag gick vilse och dog i källaren så skulle kanske ingen hitta mig.

Det kanske skulle bli en begravning utan något att begrava.

Jag suckade och började långsamt gå ner för trappan, jag tänkte på tjejen som gått vilse i källaren, på att ingen

någonsin hade hittat henne. Det var den första regeln lärarna berättade när man börjar i skolan. "Gå inte ner i källaren, ni kommer att ångra det."

Jag försökte att tänka på något annat, hur snopna Laura, Sofie och Jackie skulle se ut när jag kom upp, sen tänkte jag på hur arga alla lärare och mamma och pappa skulle vara, och på att jag kanske inte skulle komma upp över huvudetaget.

Källaren var väldigt stor, större än hela skolan, och det fanns många gånger så det var lätt att gå vilse. Den hade tydligen varit ett gammalt skyddsrum en gång i tiden.

Jag hade gått ner för hela trappan utan att jag tänkt på det och tittade upp mot ljuset.

Det kändes som om det var flera mil upp till toppen av trappan. Jag gick in i mörkret och tände ficklampan på mobilen. Ljuset kändes löjligt litet och inte särskilt beskyddande. Visst, jag var inget älskare av mörker, men jag överlevde.

Varför hade dem inte dragit upp lampor i den här råtthålan?

Det hördes ett till skrik och jag mådde lite illa. Högre än här gången.

Jag flämtade till när jag hörde en rätta eller något som sprang över mina fötter. Nu kunde jag inte längre se ljuset från trappan.

Det kändes som om jag gått i ungefär en halvtimme när jag hörde en röst alldeles intill mig som sa "Gå tillbaka medan du kan, mörkret är inte nådigt mot någon. Inte ens dig..."

Jag vände mobilen mot det ställe jag trodde att jag hade hört rösten ifrån. Inget var där, inte till vänster eller bakom mig heller.

"Jag är inte rädd för dig, vem du än är!"

Precis efter jag hade skrikigt det så ångrade jag mig, så säger bara dem som är skiträdda. Jag försökte lugna mig själv med tanken på att det säkert var Laura, Sofie och Jackie som följt efter för att skrämma mig. 1-0 till dem. Skit också.

Om dem nu följde efter mig så fick jag väl se till att gå hela källaren runt precis som vi kom överens om. Jag hade egentligen bara tänkt gå en kort bit och sen vänta på att tiden skulle rinna ut. Inte för att jag brukar fuska men ändå.

Jag kom på att jag alltid kunde ringa någon om jag gick vilse. Men jag ville inte dra ner fler i källaren än jag redan gjort. Jag, Laura, Sofie och Jackie, nej inga fler i källaren. Men...

Jag hörde ett litet plingande och jag svängde runt och såg ingenting. Jag tittade på min mobil, "4% av ditt batteri återstår. Hitta ett laddningsuttag omgående."

Jag ville kasta mobilen i väggen och lägga mig ner och gråta, varför kan jag aldrig komma ihåg att ladda mobilen?

Efter ungefär en timmars irrande i mörkret, då jag försökt vända tillbaka innan batteriet dog helt, hörde jag någon sjunga. En sorgsen melodi utan ord. Det lät vackert, det var en sån låt som kunde röra folk till tårar. Det lät väldigt nära men jag kunde inte se någon, men jag kunde ju inte ens se handen framför mig, så det kanske inte var så konstigt.

Men den här gången hade jag inte skrikigt i alla fall. Dem ville att jag skulle gå vilse, bli rädd och kanske till och med att jag aldrig kom upp. Dem hade alltid hatat mig och det skulle dem alltid göra. Jag stog stilla en stund och tänkte, jag hade faktiskt ingen aning om från vilket håll jag hade kommit. Var det det som skulle hända, skulle jag bli galen i mörkret? Dö av törst, hunger eller av solbrist. Och inte ens ha någon att prata med!

Nej! Jag skulle hitta ut, om det så är det sista jag gör!

Jag tog några bestämda steg rakt fram.

"Akta!"

Jag stannade mitt i en rörelse, jag var inte säker på att verkligen hade hört något.

Jag vände mig snabbt om.

Det var något skimrande vitt-grått i hörnet av den lilla grottan, som en ovanligt irriterande dimma. Till min förvåning var det den vit-gråa dimman som pratade. "Det finns ett stort hål alldeles framför dig." Dimman lyste upp rummet, men dimman var snett bakom mig, jag kunde inte se

hållet framför mig. Som om dimman hade läst mina tankar kom den lite närmar mig, nu kunde jag se hålet tydligt. Jag tog några vaksamma steg tillbaka från hålet. Jag kunde ha ramlat mot en säker död. "Det är konstigt att du lyckades komma ner ända ner hit, det är fullt med stup överallt. Jag ramlade ner i ett för nästan hundra år sen, det var därför ingen hittade mig."

"Då ä-är du, du, du ... död!" Ordet ekade i hela grottan.

"Ja." sa dimman som nu började ta form till en människa. Hon hade en gammaldags vit klänning och nästan genomskinlig hud.

"Jag lekte med mina kamrater här och ramlade ner i ett hål. Jag skulle ändå vilja komma upp i ljuset igen men jag har ingen aning om vilken väg man ska ta. Och jag har irrat omkring här i hundra år nu."

Me-men jag kanske kan hjälpa dig att komma upp, jag vill också upp i ljuset."

"Det tror jag inte, du kan ju inte ens hitta upp själv. Jag har försökt i ett helt sekel så jag tror inte att du lyckas. Det ända du kan göra är att hitta ett bra ställe att dö på. Varför gick du ner hit överhuvudtaget."

Jag berättade om hur Laura hade utmanat mig på att gå ner i källaren och hur jag hade trott att hon, Sofie och Jackie följt efter mig ner efter att jag hörde rösten som jag nu misstänkte var spöket.

"Vad heter du?"

"Jessa."

"Är du hungrig?"

"Ja lite, jag vet inte hur länge jag varit här nere. Och mobilen är urladdad."

"Mmm... Vad är en mobil?"

"Strunt i det."

Vi började gå åt något håll - eller jag gick och hon svävade - när hon plötsligt försvann.

"Hallå!" Jag fick lite panik, jag hade läst någon bok om att spöken har svårare att materialisera sig ju längre bort från deras kropp dem är. Tänk om hon aldrig skulle kunna komma upp, på grund av sin kropp.

"Ja, vad är det?"

"Men, vart tog då vägen?"

"Du frågade precis om jag kunde bli osynlig." sa hon med ett tonfall som antydde på att jag var en ovanligt korkad idiot.

"Jaha." sa jag som med ens kom ihåg att jag faktiskt hade frågat just det.

Vi fortsatte att gå i någon timma tills jag frågade: "om jag dör här, kommer jag också bli ett spöke då?"

"Jag vet inte, tror det."

Jag visste inte om jag skulle skratta eller gråta. Att leva här för alltid var ett hemskt öde.

Jag viskade till spöket att vi skulle gå mot vänster, för det var där källartrappan fanns, trodde jag. Fast det sa jag inte.

Efter en stund började vi höra röster, det var Laura, Sofie och Jackie! Jag blev så glad att jag skulle kunna krama dem, om det inte var för det att det var dem som tvingade ner mig. Och för att det första Sofie sa när hon såg mig var "Blä, var har du varit, rullat dig i damm eller? Jag tryckte mig förbi dem för att kunna gå ut på skolgården för att se vad klockan var. 16:43, jag hade varit i källaren i tre timmar alltså. Spöket hade följt med mig ut på gården, och jag såg att hon höll på att sväva upp mot himlen.

"Farväl Jessa, hoppas vi ses snart!"

När hon sa så kom jag på att jag glömt bort att fråga en sak.

"Vad heter du?" ropade jag, men hon var borta.

9/11-spöket

Max Lind

Jag vaknade av ett ljud i min säng. Det lät som någon pratade som mamma. Klockan var 1 på natten och jag somnade om. Jag drömde mardrömmar om mamma. Jag brukar tänka på mamma.

För 14 år sedan. Mamma jobbade på World trade center. Datumet var 11 september 2001. Hon satt på sin våning hon var chef och jobbade på 106 längst upp i byggnaden. Hon var där 7:00. 8:43 var jag i skolan och vi hörde en stor smäll. Alla tittade ut igenom fönstret. Det var World Trade Center. Ett flygplan hade kört in i byggnaden. Det kom så mycket rök. Fröken sa att vi fick gå dit. Jag och min kompis Bobo sprang dit först av alla. Det brann och jag såg mamma. Hon viftade med sin tröja. Jag såg flera ramla ner eller hoppa ner. Jag såg en kille på 88 våningen som tog tag i järnsakerna som var utanför.

Utanför byggnaden såg jag över 300 brandbilar och ambulansbilar.

9:57 kom ett annat plan och krockade in i byggnaden. Jag såg att mamma försökte gå ner för trapporna. Lite senare så kom folk ut jag väntade på mamma. Jag väntade och väntade men hon kom inte. Polisen sa att man skulle backa. Jag backade 5-10 meter. Sen hörde jag ett knak det var högst upp byggnaden. Det var byggnaden den rasade ner. Jag sprang tillbaka och grät. Jag som såg mamma i trappen. Hon blev glad att hon såg mig. Jag sprang från henne för byggnaden rasade. Hon började gå. När hon var på väg ut från dörren så rasade det stenar och järn över henne. Jag skrek och jag blev så ledsen. Jag kunde knappt gå. Jag såg att den andra byggnaden höll på att rasa. Vi fick ledigt från skolan i en vecka.

Jag vaknade av det konstiga ljudet igen. Men nu såg jag en vit skugga. Det var ett spöke. Jag blev rädd men inte så rädd. Spöket hade långt mörkt hår som mamma. Det såg ut som mamma. Jag kramade henne men mina händer bara gick igenom hennes kropp. Det kändes konstigt. Hon dog ju för 14 år sedan. Varför kom hon nu? Vi pratade om hur det kändes. Jag frågade henne om hur det kändes att vara i utgången och dö. Hon sa att hon blev så ledsen för att hon slutade springa.

Nästa morgon så var jag jätteglad. Pappa sov. Jag tänkte busa med honom. Jag sprutade grädde i hans hand och tog en fjäder och kliade honom på näsan och så fick han all grädde i ansiktet.

Och där stod hon...

Tilde Enberg

Vi hade precis slutat och jag skulle precis gå till mellis. Det var där allt startade.

När jag vaknar är jag både iskall och genomsvettig på samma gång. Sänglampan blinkar till och jag hör sirener försvinna förbi huset. Jag brukade inte vakna så lätt, jag sträcker mig efter mobilen. 00.01, spöktimmen förstås. Just när orden "spöktimmen" passerar förbi i mitt huvud blinkar lampan till igen.

Jag känner mig iakttagen av min lillasysters favoritdocka, eftersom vi delar rum så kan jag se den från min säng. Jag stirrar på den nån minut, vågar inte vända mig om, men till slut lyckas jag somna om. Varje gång jag vaknar får jag direkt en klump i magen när jag tänker på Linn, min bästis. Eller ja, hon VAR min bästis, innan allt hände...

Två av klassens jobbiga killar hade stått utanför i korridoren medan jag satt på toa. De hade pratat om gårdagen, och mumlade om något läraren sagt. Jag hade varit sjuk då.

- Stackars Linn. Tänk om hon aldrig kommer tillbaka, sa Kalle oroligt.

- Äsch, jag bråkade med en mamma en gång och tänkte rymma och aldrig komma tillbaka, sa Joel

Kalle suckade.

Pulsens stiger, hjärtat pumpar hårdare och hårdare, slarvigt tvättar jag händerna och rusar ut.

- Eeh, vad har hänt med Linn Kalle? frågade jag med en darrande röst.

Linn har varit min bästis sedan förra sommaren, men det känns som om vi alltid varit bästisar. Vi gjorde alltid saker tillsammans, allting liksom. Vi hade inte pratat så mycket på påsklovet, bara på måndagen och tisdagen lite. Hon skulle på kollo och hade berättat om hennes förra bästis, Jennifer som gått på den förra skolan, tills hon flyttade och började Björkängsskolan. De var på samma kollo och skulle dessutom att sova tillsammans.

Nu verkade det plötsligt som att hon varit borta? Hade jag bara trott hon var magsjuk under tiden? Varför hade ingen sagt något? Varför hade jag inte frågat tidigare eller sms:at henne?

Mitt hjärta höll på att hoppa ur led just som Joel svarar efter en lång tids tystnad.

- Linn är borta, ingen vet var hon är, bara att hon varit borta sedan kollot på påsklovet du vet.

Haha, jättekul sa jag med en iskall, och inombords väldigt orolig blick.

Så fort jag kom hem slängde jag av mig den klumpiga ryggsäcken och ringde vår lärare. Jag frågade vart Linn var och berättade att Joel och Kalle hade skojat igen.

- Eh, Johanna vännen... De skojade faktiskt inte, Linn har inte varit magsjuk, hon är försvunnen sedan det där kollot hon var på du vet..

Jag lägger på luren. Klassen har varit oerhört lugn sedan påsklovet, jag har fått många stela blickar av alla. Det brukar vara väldigt stökigt och lärarna är inte så bra på att informera oss om saker, men det här hade jag aldrig kunnat ana.

Jag hade tänkt på det varje sekund sedan dess. Linn var borta, för alltid tänkte jag. Jag vaknade tidigt som vanligt, klockan var bara halv fyra så jag tvingade mig själv att somna om och sova en stund till.

Klockan fem gick jag upp, trots att vi haft sommarlov i snart 3 veckor. Jag skulle just resa mig lite upp för att nå min vattenflaska, som förstås var tom. Min mun är torr och magen kurrar. Jag lägger mig ner igen, suckar, och puffar upp kuddarna lite. Just när jag är på väg upp från min varma,

mysiga säng för att släcka törsten tycker jag mig se en mörk skugga försvinna in i väggen. Skuggan liknar Linn, påminner liksom om henne på något sätt. Kanske Linn ändå är här med mig, även om jag inte kan se henne, prata med henne, eller känna henne. Jag är redan på väg till toaletten så nu finns det ingen återvändo. Jag tar små, tysta steg, på väg till toaletten. Min syster vänder på sig om och mumlar något, men verkar fortfarande sova. När jag druckit klart torkar jag av vattnet med ärmen och kikar upp i spegeln, och där står hon,

Linn...

Jag har aldrig velat leva

Ebba Danielsson

En flicka hade hoppat ut genom fönstret i skolan, vikarien hade svimmat och all koncentration låg på henne. Efter ett tag hade alla sprungit till fönstret för att kolla hur det hade gått med Jenny, det var namnet på flickan som hade hoppat. Men till allas förvåning låg det ingen liten flicka på marken, utan bara en lapp. "JAG HAR ALDRIG VELAT LEVA" stod det på lappen.

- Var är Claudia? skrek en kille över klassrummet. Ingen hade vetat var Claudia tagit vägen!

I panik hade vikarien ringt till mentorn Gustav som var på pappaledighet

-Jenny har hoppat ut genom fönstret och både Jenny och Claudia har försvunnit. Kom nu! hade vikarien sagt.

Gustav hade åkt bil till skolan i all panik. Men plötsligt när han skulle parkera så guppade bilen till.

- FAAAN! skrek han. Inte en JÄÄVLA punka till.

Men när han skulle gå ut och kolla hur kraftig punkan var blev han alldeles förskräckt! Framför hans ögon låg två likbleka överkörda flickor, vid namn Jenny och Claudia. Man såg tydligt att dem blivit överkörda över bröstet. Deras kläder var sönder rivna och fulla av blod, bredvid dem låg Claudias hjärta och dunkade sina sista slag.

Usch jag kan inte fatta att imorgon alltså den 21 september var det exakt fem år sedan det där inträffade i min skola. Jag, Vanessa, hade aldrig upplevt det här någon gång innan.

- Vanessa du måste till skolan, skrek mamma.

- Ja, jag vet, sa jag.

När jag var i skolan pratade alla om vilken speciell dag det var imorgon. Fröken hade pratat med hela klassen om minnesceremonin vi skulle ha imorgon på skolgården. Vi började prata om det som hade hänt, alla var så rädda att det skulle hända något läskigt imorgon.

- Men tänk om deras andar kommer tillbaka imorgon till skolan, hade Filippa sagt.

- Eller att någon annan tar livet av sig, sa Ludvig.

- Men sluta larva er nu det kommer inte hända någonting det finns inga spöken, sa fröken.

Alla var rädda till och med fröken tror jag var lite rädd, men man märkte att hon inte ville visa det, ja alla var rädda alla förutom jag. Vad kunde hända, jag tycker iallafall att det låter jätte löjligt.

Dagen gick ganska fort och spänningen var spänd i hela skolan.

Jag gick hem när skolan slutade. Mamma och pappa var på ett möte och kom hem sent i kväll och jag och min lillasyster Wilja skulle gå och lägga oss själva innan dem kom hem.

På kvällen när jag låg i min säng kände jag mig ganska ensam Wilja hade somnat och mamma hade ringt och sagt att dem kommer hem senare en beräknat, jag tänkte på imorgon men jag kan inte tänka så länge innan jag somnade.

Plötsligt vaknade jag av ett skratt, jag satte mig upp och kollade runt i rummet, mitt hjärta dukade fortare en någonsin. Plötsligt fick jag syn på två flickor som stod och skrattade och höll varandra i handen. Jag blev alldeles kall inombords, jag var inte en person som brukade vara rädd men den här gången kunde jag inte undvika rädslan. Plötsligt ställde sig flickorna på fönster brädan och hoppade ut genom fönstret. Jag tog min telefon klockan var 00.15 det var den 21 september 2012!

Jag vaknade på morgonen av att jag frös, det var inte så konstigt eftersom fönstret som flickorna hade hoppat ut genom var öppet.

- Hejdå, skrek jag till mamma, pappa och Wilja när jag smällde igen dörren och gick till skolan.

Jag hade kunnat släppa det som hade hänt lite lite men jag var fortfarande rädd.

Väl i skolan var alla ledsna för det som hänt men det var en lättnad i klassen, alla pratade om att det inte hade hänt något som dem hade trott. Alla var lättade alla för utom jag för mig hade det bara blivit räddare!

Efter den första lektionen gick jag till mitt skåp för att hämta mina saker som jag behövde till nästa lektion. Men då får jag syn på någonting i skåpet som inte brukar ligga där. Jag tar upp det och ser att det är ett plånboksskal med en mobil i. Det är Jennys, jag var helt säker på det.

I ena fliken på plånboksskalet låg det en lapp jag tog det och vecklade upp pappret. Jag fick en rysning i hela kroppen, det var ju lappen som låg på Jennys dödsplats den med texten: "JAG HAR ALDRIG VELAT LEVA!"

Först blev jag rädd sen skrev jag för skoj skull ett svar på lappen: "VARFÖR HAR DU ALDRIG VELAT LEVA?"

På rasten efter so lektionen tänkte jag mycket på fyndet i mitt skåp Jag kände att jag inte bara kan låta det vara jag måste göra något åt det, det är ju övernaturliga saker som händer mig!

Jag sprang till mitt skåp, jag ville studera lappen lite noggrannare. Jag tog den och vecklade upp!

Jag blev helt STEL och KALL i hela kroppen jag hade fått svar. "ATT HA BLIVIT VÅLDTAGEN OM OCH OM IGEN HELA LIVET OCH VETAT ATT BARA EN PERSON HAR TYCKT OM MIG HAR KÄNTS SKIIT DET ÄR INGENTING VÄRT DET// JENNY!"

Nej tänkte jag, jag tyckte dels synd om Jenny men jag kände också att jag inte kan hålla det för mig själv jag måste berätta för någon om allt, mamma var det enda jag tänkte.

Klockan fyra gick jag hem från fritids mamma skulle komma hem klockan halv fem, det tog en kvart att gå hem så det passade perfekt. På vägen hem ringde telefonen. Jag tog upp den ur fickan, det var Claudia som ringde. Men hon var ju död, tänkte jag. Jag la ner mobilen i fickan igen och sprang hem sista biten. När jag var hemma satte jag mig vid dörren för att vänta på mamma, på mina kinder rann tusentals tårar. Då plingade det på dörren, mamma hade väl ändå nycklar tänkte jag men jag tvekade inte och öppnade dörren. Jag trodde inte mina ögon det var inte mamma som stod där utan två små döda spöken JENNY och CLAUDIA utan tvekan, jag tänkte smälla igen dörren men innan jag hann göra någonting såg jag en skugga i ögonvrån bakom ryggen på mig, jag kände ett knivhugg i ryggen och föll livlös ner på golvet!

En vecka senare.....

Jag la den röda rosen på den vita kistan. På kistan var det inristat med snirkliga bokstäver. "Vanessa Johansson". På mina kinder rann tusentals tårar.

Förlåt min kära dotter men jag var tvungen.

Mina föräldrar

Moa Ferm

Jag vaknar av att dörren öppnas och det skakar i mitt rum. När jag öppnar ögonen ser jag att mormor står framför mig. Jag frågar vad det är, men hennes svar är bara en arg fnysning. Först nu märker jag att jag har sovit på golvet i hallen hela natten, eller halva egentligen. Jag kollar på klockan och ser att jag är JÄTTE-sen till skolan som börjar om tio minuter. Jag springer in till mitt rum, klär på mig och sen in i badrummet för att borsta tänderna och tvätta mig. När jag borstar mitt korta, röda och lockiga hår ser jag ett meddelande i spegeln undertecknat Vicky och Andell, mina föräldrars namn. Först blir jag lite rädd och börjar tänka på vad som hände i natt, en skugga framför mina ögon, Kira som skällde ute i hallen och att jag vaknade av att mitt rum skakade.

När första lektionen är slut och vi har en 10-minuters rast berättar jag för min bästa vän Jacqueline vad som hände i natt.

- Jag vaknar av att Kira skäller som hon brukar göra, du vet, sen så liksom går jag ut i hallen och typ sätter mig bredvid henne och jag typ liksom somnar och sen vaknar jag igen av att mitt rum typ skakar, helt skumt asså, och sen står mormor, utanför min dörr och när jag vaknade första gången, du vet då Kira skällde, så typ såg jag en liksom skum skugga framför mina ögon.

Det ända jag får till svar av Jacqueline är "Oj, läskigt" och "Jaha" och "Men oj, hur hände det där?" Som om hon inte brydde sig.

Jag har märkt att Jacqueline har börjat hänga med dom populära som Julie, Claire och Denise, ååå Denise min ända dödsfiende i hela världen. Vi har ALDRIG gillat varandra.

Efter sista lektionen skulle tydligen Jacqueline vara med Denise igen, den äckligt idiotiska Denise. Dom skulle till godisaffären, säkert snatta om jag kände Denise och hennes "gäng" rätt. Såklart så frågade jag dom inte eftersom jag visste att jag skulle få ett nej till svar. Jag följde efter dom men dom gick inte till godisaffären utan in i ett gammalt hus i skogen. Utanför huset står en skåpbil som jag känner igen sen jag var liten.

Plötsligt får jag en flashback från när jag var liten.

"Jag var ute med mamma och pappa i parken. Jag låg i vagnen och sov när en skåpbil körde förbi i högfart och kör runt fontänen i mitten av parken och sen så kör den på och allt blev svart...".

Sen minns jag inget mer. Jag hade nog tur i oturen.

Jag skakar av mig minnena och följer med in i huset lugnt och sakta. De knarrar lite under fötterna men det gör det från dom andra också så dom märker inget. I huset är det svart men ändå ser jag hur det ser ut, framför mig är en lykta från Jauqueline, Denise och dom andra. Jag följer ljuset men sen slocknar det och jag känner en iskall hand på min axel. Jag får ett slag i huvudet och allt blir svartare än förut.

Jag vaknar med ont i huvudet och hör några som pratar. Det låter som en man och en kvinna. Det ända jag hinner uppfatta är nog det viktigaste.

-Ska vi döda henne nu den stackars lilla..., sa kvinnan.

-Nej, vi låter henne vila hon kanske..., sa mannen tillbaka.

Dom kommer in i rummet och ser vänliga ut och frågar snällt hur jag mår och att dom hittade mig i de gamla ruttna huset i skogen, när dom var på kvällspromenad.

Just nu är jag faktiskt lite rädd efter att dom pratat om mig och att DÖDA mig. Men jag är inte helt säker.

Efter några timmar i sängen mår jag bra och ska hem till min mormor. När jag går hem är det nästan svart ute och när jag kommer in genom dörren in i lägenheten så hör jag ett konstigt skrik från mormor som står i köket.

-Ååå Zoé, vart har du varit klockan är ju 22.45. Har det hänt något? Är du ledsen? Var du med Jaqueline eller Denise?"

-Hej mormor. Jag slog i huvudet och..."

-Men oj, gick det bra lilla hjärtat, skrek mormor och kom springande ut i hallen.

-Jag mår bra mormor, en tant och en gubbe tog hand om mig och jag fick varm mjölk och soppa. Förresten skulle jag aldrig vara med Denise och inte Jaqueline heller för den delen".

-Vad snälla dom var då som tog hand om mitt lilla hjärta, sa mormor och kramade mig, "så du är inte hungrig menar du eller?"

-Nej, det är jag inte, sa jag.

Jag vaknar mitt i natten av att jag drömde en hemsk mardröm om mina föräldrar. Jag ställer mig snurrig upp och börjar gå mot dörren och hör en eller två röster som jag känner igen.

"Hej Zoé. Jag är din mor och jag din far. Vi älskar dig men tyvärr gick det inte så bra i parken och skåpbilen och det. Vi vill vara tillsammans så va med oss och lyssna på oss. Gå mot ljuset. Öppna balkongdörren, min lilla ärthjärn... jag menar.. min lilla sockertopp. Ställ dig på räcket och förbered dig för att HOPPA, HOPPA, HOPPA, HOPPA, HOPPA, HOPPA, HOPPA."

Vad det var för röst vet jag inte men det enda jag minns var att jag hoppade.

När jag öppnade ögonen för första gången efter jag hoppade såg jag en skum figur framför mina ögon. Precis som i drömmen, om det nu var någon dröm. Det är inte mamma eller papp... det är...

Månflicka

Johanna Söderholm

-Mia ska du följa med till simhallen?

-Va? sa jag.

- Ska du med till simhallen?!

-Nej jag stannar nog här tror jag.

Ett annat barn på barnhemmet frågade varför? Mitt svar var ju något helt annat än de jag sa, jag sa att jag inte gillar vatten. Mitt riktiga svar var ju att alla mina kompisar på barnhemmet hade blivit adopterade och flyttat därifrån. Många beskrev mig som en månflicka, jag har långt brunt hår som skymmer mitt ansikte när vinden kommer i mitt hår.

När dom andra har gått till simhallen så är det bara jag och kocken där. Jag var inte så sugen på hans mat, jag menar dom sista dagarna så hade han bränt maten eller gjort för mycket eller för lite eller helt enkelt inte god mat.

Jag satte mig på min säng och tänkte på ett gammalt foto som hade legat på min säng, jag blev så rädd när jag tänkte på det. Det var ett familjefoto på en bebis och det såg ut som en mamma och pappa. Jag visste inte vad det var för foto så jag la det bredvid sängen och dagen där på var det borta. Bara av att tänka så fick mitt nackhår att resa sig. Men på fotot så stod det "Månflicka det kommer att hända dig något snart".

I köket hörde jag två röster. Det var kocken och någon annan röst, en väldigt ljus röst. Jag gick ut i den smala korridoren där jag såg samma foto på min säng och allt blev bara iskallt, jag visste inte då om jag inbillade mig men jag hörde en svag röst som sa "Månflicka månflicka".

När jag kom till köket så kollade jag vem det var. Det var kocken och en kille till, men ändå ingen kille. Han var liksom genomskinlig. När jag visade mig så blev kocken tyst. Han kollade på mig och sa:

- Jag kan förklara. Detta är mitt barnbarn. Han är inte fullt levande, men han heter Tobias. Om ni vill leka så fortsätter jag med maten.

Det första jag tänkte var nu kommer han att döda mig, jag lovar. Just då hörde jag ett skrik och då i samma stund fattade jag att det var jag som skrek. Jag stupade ner på marken och när jag öppnade ögonen så såg jag Tobias.

- Förlåt om jag gjorde så att du flippade ut, men jag har känt så ända sen jag kom hit och att du var speciell. Jag har dödat

många på grund av den känslan, men på dig så känns det som jag kommer att döda mig själv om jag dödar dig, sa Tobias.

Jag frågade Tobias varför han var ett spöke, men det var bara tyst så jag frågade samma fråga igen.

- Hur många år är du? sa han något oväntat.

- 14, hur så? svarade jag.

- Du kommer aldrig att bli adopterad. Du är 14 år och inte adopterad. Inse att du kommer aldrig att komma härifrån, dels har jag krafter nu. Det var därför jag tog livet av mig.

- Men varför är du här?

- Kocken, alltså min farfar, följde efter mig och sen fick han reda på att jag skulle bo på detta barnhemmet så han började som kock och hade koll på mig samtidigt. Han var den enda som brydde sig om mig.

- Var det du som la fotot på min säng? undrade jag.

- Ja det var mina föräldrar och jag, min farfar gav mig den.

- Så du kom tillbaka för att träffa din farfar?

- Ja.

Jag hörde ett ljud, jag blev iskall. Det var alla som var tillbaka från simhallen,

- Skynda Tobias, göm dig!

- Jaha Mia, har du haft kul själv?

- Absolut, svarade jag.

- Tobias kom fram, hon har gått. Lova att vara min kompis så länge jag är kvar?!

- På Gud jag svär. Mammans död!!

(147 dagar senare)

- Okej alla barn! Idag kommer det en adoptivfamilj hit som ska adoptera ett barn så uppför er, sa barnhemsfröken.

Jag vände mig om till Tobias.

- Psst, Tobias. Om jag blir vald som barn, lova att komma och hälsa på mig!

- Det lovar jag, svarade han.

- Mia hoppa in i bilen, det är dags att se ditt nya hem!

Torsdagen den 6 oktober

My Mölsä

Skolklockan ringde och vi sprang in i klassrummet. Fröken ställde sin grönprickiga kaffekopp på bordet och sa: "Kom igen nu, Alvin gå till din plats!". Jag satte mig mellan Estelle och Vanessa, mina bästa vänner. Vår lärare Karin suckade och sa: "Jaha idag var det 1 år sen Lina...". Hennes röst dog ut. "Sen Lina hängde sig själv.." Plötsligt vände jag mig om och kollade på Linas stol som fortfarande stod tom, men det kändes som om hon satt där.

Fröken började ropa upp oss: "Alva?"

"Ja", svarade hon.

"Otilia?... Otilia?", sa hon igen.

"Oj ja, jag är här, sa jag.

När skolan sedan var slut tänkte jag gå till kyrkogården och lägga blommor på Linas grav, men jag sa inget till Vanessa och Estelle.

Jag tänker på hur jag har hört Linas röst i mitt huvud alla dagar och hur det har känts som om någon förföljt mig ända sedan den där regniga dagen i oktober, torsdagen den 6:e, då Linas mamma kom in i klassrummet och berättade att Lina hade hängt sig.

Efter skolan sa jag till Vanessa och Estella att jag skulle till Centrum och inte kunde följa med dom och istället gick jag till kyrkogården.

Precis när jag kom dit började det regna och blixtra, jag gick fram till hennes gravsten och läste

"R.I.P LINA BERGSTRÖM, VÅR ÄLSKADE DOTTER OCH VÄN."

Jag tänkte tillbaka på tiden då vi hade vart bästa vänner och tänkte på våra bästishalsband, alla våra foton och grejor jag hade i lådan hemma. När jag lade rosen på hennes grav märkte jag en skugga bakom mig, jag fick panik och föll framåt, sedan blev allt svart...

Jag vaknade med ett ryck och kände hur svettpärlorna hade samlats i min panna. När jag såg mig omkring märkte jag att jag fortfarande var på kyrkogården. Jag kollade efter skuggan och fick se som ett ljus borta vid tunneln. Jag gick dit och fick se hur någon väldigt lik Lina stod där.

Jag gick fram och sa: "Vem är du?"

Skuggan svarade inte utan gick fram tog stryptag om mig och sa: "Du lämnade mig ensam och sårad, du fick mig ta

själv mord, jag kommer inte få ro i graven förrän du är borta!" .

Jag kippade efter andan och sa: "Lina!!?".

"Ja", svarade hon.

"Jag hade aldrig lämnat dig, det var du som lämnade mig", kippade jag.

Sedan hörde jag ambulanser komma åkande och plötsligt blev allt svart.

Jag vaknade i ett rum som var vitt: "Vart är jag?" sa jag.

Lina hade vita kläder på sig och sa: "Du är också död nu"

"Så det här är himlen eller?", sa jag.

"Ja", sa Lina.

Sedan gick vi hand i hand tillsammans till himlens portar.

Pappa är död

Hugo Edesten

- AJ! ropar Bengt.

Jag springer ut till honom. En växt har greppat tag i Bengts nya skor. Växten drar ner honom under marken. Växterna har alltid betett sig konstigt. Ibland växte dom för snabbt, ibland för långsamt och ibland växte dom inte alls. Vad ska jag göra tänkte jag och tillslut var Bengt helt under marken.

Jag heter Andreas. Jag är en kille på fjorton år och jag har kort brunt hår. Jag är 1 meter och 63 cm lång. Jag gillar att ha blått eller svart på mig och jag bor några timmar utanför Malmö.

För några veckor sedan så fyllde min pappa Bengt 58 år. Bengt var ute på åkern när något greppade tag i hans nya skor.

Jag sprang dit och försökte dra loss honom men jag kunde inte och Bengts 58-årsdag förvandlades till hans dödsdag.

Några veckor senare.

Jag kunde inte släppa att växterna drog ner Bengt. Det är inte så växter fungerar. Inte ens köttätande växter kan göra nåt sådant. Jag försökte gräva upp Bengt men jag hittade honom inte. Polisen trodde inte på mig men jag visste vad jag hade sett.

Senare när jag gick på en promenad i skogen såg jag en familj som hade satt upp ett tält. Detta fick mig att komma ihåg en gång när jag och Bengt campade i skogen. Då berättade Bengt en massa spökhistorier.

En av spökhistorierna handlade om en gammal gubbe som levde för 80 år sedan. Denna man hette Jörgen Andersson. På natten såg han en man som gick på åkern. Jörgen som var mentalt sjuk gick ut dit. Han trodde kanske att den okända mannen skulle stjäla något så han smög sig bakom mannen tog tag i huvudet och vred det tills den okända mannens huvud kunde titta ner på sin rygg utan problem. Den okända mannen föll ner på marken, död.

Efter ett tag begravde Jörgen mannen på åkern och sedan dess har åkern varit konstig och dragit ner folk som har ägt huset genom tiderna till helvetet som hämnd.

Hmm, jag tänkte på hur växterna drog ner pappa men inte mig. Det passar ju in för att det var ju pappa som ägde huset, men han var ju inte död. Jag gjorde lite research på Jörgen

Andersson och det visade sig att han inte hade funnits. Men det fanns däremot en person som hette Ulf Åkerberg och han hade blivit gripen för att ha dödat en person. Han bodde också i samma hus som jag och bor i. Jag gjorde också lite research på pappa. Konstigt nog fanns han inte i någon ganska ny bok eller på en ny artikel. Han fanns inte att hitta. Men jag hittade att vårt hus hade brunnit för 14 år sedan. Hmm, konstigt.

Jag gick tillbaka till vårt hus. Där inne på våningen längst ner fanns det en lucka. Jag har alltid vetat att det fanns en lucka där, men pappa sa att jag inte fick gå ner dit. Jag öppnade luckan och jag gick ner. Jag kom in i ett rum som var helt sönderbränt. Jag hittade ett lik liggandes på marken. Kroppen var helt sönderbränd, men jag kunde ändå se vem det var det var. Min pappa! Jag blev helt paff. Så pappa var bara ett spöke hela tiden. Han måste ha blivit ett spöke för att åkern sa nej till att han skulle dö och försvinna. Åkern vill dra ner honom när han blev 58, död eller levande.

Nu kommer jag ihåg att ingen någonsin har pratat med oss och det var en familj som skulle flytta in i vårt hus, men dom sprang iväg när vi råkade ha ner en vas som stod rakt framför dom. Vi tyckte att det var konstigt att dom sprang iväg. Alla kan råka ha ner en vas. Men varför pratade ingen med mig? Eftersom han blev ihjälbränd på gården så kunde åkern återuppliva honom som ett spöke och sedan när han blev 58 år skulle han bli nerdragen. Jag tittade runt lite mer och då hittade jag en barnsäng med ett sönderbränt lik i. Där i låg jag!

Mamma

Siri Dahlin Davidsson

- DET RÄCKER!! skrek jag.

Jag går ner irriterat till köket och stannar vid tröskeln. Mamma sitter där och har ett hårt grepp om sitt trassliga hår och tårarna rinner ner för hennes kinder.

- Mamma?

Hon svarar inte. Jag går upp till mitt rum igen. Nu är jag arg, JAG är riktigt arg.

Jag kastade mig på sängen och på ett ögonblick sov jag djupt. Efter en stund vaknar jag igen av ett högt pipande.

- Brandlarmet? säger jag.

Jag springer ut ur rummet och röken sprutar in i rummet.

- Bella! grinar Anja.

Jag och min lillasyster tar med hundarna och går in i köket och skriker efter mamma.

Mamma är inte där. Jag och Bella är tvungna att fly ut med hundarna.

Vi båda gråter och när vi kommer ner ser vi att brandkåren är där och folk har samlat sig i en stor grupp. Jag vet faktiskt inte hur det brann, men förmodligen har mamma ställt till med något.

Mamma har alltid varit knäpp, men på sistone ignorerar hon oss.

Hon är egentligen en helt vanlig mamma, men hon hör en röst. Mamma har hört rösten sen hon var 9 år. Hon har ingen sjukdom eller så, men blir bara knäppare och knäppare.

Jag saknar mamma från när jag var liten, för då var nästan allt bra. Mamma brukade sjunga en visa för mig när jag inte kunde sova, det önskade jag att hon gjorde idag.

För några dagar sen så pratade mamma allvarligt med mig.

- Stunden är inne, du ska få veta.. men kom ihåg detta måste spridas.

- Veta vad? frågade jag ilsket.

- Det är så här, jag kommer ta över och nästa är du.

Jag förstod inte mer än att den där rösten hon hör har sagt något nu. Jag förstod att mamma behövde hjälp,

Två dagar senare kom en doktor till oss, men doktorn sa att det inte var något fel på mamma.

Jag blev ännu argare men kunde inte göra något.

Jag vaknade med ett ryck och satt mig upp. Vi var i bilen.

I pappas bil. Vi träffade inte pappa så ofta för att han bodde så långt bort. Pappa log och Anja sov med Enzo och Enya i famnen.

- Stackars små vovvisar, mumlade jag.

När vi var framme hos pappa var jag fortfarande orolig över mamma.

Men det kändes bekvämt att vara i pappas trygga hem.

När jag fixat en stund på rummet gick jag ner till pappas rum och kramade om honom.

- Allt kommer lösa sig, sa han.

Efter vi ätit middag gick jag upp till mitt rum. Där låg jag och bara tänkte.

Innan jag skulle sova så sa jag:

- Jag saknar dig mamma, om vi kanske inte förstod varandra. En tår rann ner för min kind och jag tänkte på mamma.

- Bella! hörde jag någon säga.

- Bella, det är jag mamma!

Jag blev förskräckt, men nu förstod jag..

- Jag vet att jag alltid har bettet mig konstigt...

Mamma berättade om allt.

Det sista mamma gjorde var att sjunga den där visan för mig och nu mådde jag bra.

- Godnatt mamma! viskade jag.

Den döda brunnen

Terése Koivisto Joseph

Jag heter Lisa. Jag har två systrar som heter Vilda och Ellen. De är båda två tio år och vi har rymt från ett barnhem som snarare var ett ställe där man gjorde slavarbete. Vi har rymt till skogen där vi har satt upp ett tält. Vi ska gå och lägga oss, för det skulle bli en lång dag imorgon.

Vi ska ut för att hitta en brunn. Det är nämligen så att mina föräldrar och min tredje lillasyster liv dog i en båtolycka. Men det sägs att det ska finnas en brunn där man kan väcka människor till livet igen. När vi skulle lägga oss sa jag godnatt och släckte den gammaldags lampan från barnhemmet. Jag har mina systrar på varsin sida. De ser mig nog som ganska modig, det gör jag också. Men jag är faktiskt rädd för en sak. Jag är faktiskt lite rädd för att sova. Jag får alltid mardrömmar om den dagen mina föräldrar dog och min syster dog. Jag kan inte berätta det, jag vill inte att de ska bli oroliga. Men hur som helst var den dagen hemsk. Tanken på

det får mig att rysa. Som en kall, obehaglig vind som sveper igenom min tunna kropp.

Människor skrek och barnen grät. Och gamlingarna satt bara och väntade på att dö. Självsprang jag till mina systrar och fick in de i den närmaste livbåten. Jag klev också in i livbåten samtidigt som jag höll i den snart sjunkna båtkanten.

Mamma, pappa och Liv sprang fortare än de någonsin gjort. Det jag inte märkt var att det var lösa plankor de sprang på. Ett knak hördes och de föll ner i det iskalla vattnet. Ett skrik tog sig igenom min strupe och upp i en jämn ton. Jag var bara 8 år när detta hände. Nu är jag femton.

Jag vaknade med ett ryck. Det är forfarande natt. Jag tittar mig omkring ett varv och och drar snabbt tillbaka blicken till mitten. Det är ett hål i tältet och Ellen ligger inte i sin sovsäck längre!

Jag väcker Vilda för hjälpa mig att leta. Vi går ut genom det öppna hålet i tältet hand i hand. Jag ser en skugga ungefär 25 meter fram. Vi går långsamt fram till skuggan. När skuggan sedan vänder sig ser jag vem det är. Det var Ellen fast mycket blekare. Hon vänder sig om och fortsätter att gå även om vi försöker stoppa henne. Jag ber henne att säga mitt namn, men hon svarade inte. Vi bestämde oss för att att följa efter henne. Det blev kallare och kallare desto längre vi gick. När vi gick i den mörka kalla skogen kändes det som att trädgrenarna var händer som sträckte sig efter oss. Det kändes väldigt obehagligt.

Helt plötsligt stannar Ellen, jag och Vilda tittar på varandra med fundersamma blickar. När Ellen ställer sig åt sidan ser vi vart hon tagit oss. Jag kunde inte tro det! Ellen hade tagit oss till brunnen. Hon stannar i ungefär tio sekunder och faller sedan livlöst bakåt. Jag hinner fånga henne i min famn och försöker få henne att vakna. Hon ser verkligen fin ut. Med sitt bleka ansikte och sin fina lilla trasiga klänning. Håret ligger alldeles bakom huvudet. Efter att ha sagt hennes namn några gånger och klappat och smekt hennes kind tittar hon upp. Hennes ögon ser annorlunda ut. De är helt svarta och mycket mindre. Hon vill att vi ska säga osin fosin. Osin foin var ett ord man brukade säga när man kallade på en ande. Vi skulle också hålla ena handen på henne och andra handen på brunnen.

Vi tänkte att om vi sa det så skulle hon bli normal igen. "Osin fosin!" Hon och Vilda börjar helt plötsligt att domna bort och efter bara några sekunder ligger bara några delar av deras kroppar på marken.

Jag kunde inte tro mina ögon, jag provar igen för att se om de kommer tillbaka. Jag försökte låta så stadig på rösten som möjlig, men klumpen i halsen gjorde det väldigt svårt. "Osin foisn", men ingenting händer! Jag har svårt att förstå vad som nyss hänt.

"Osin fosin osin fosin osin fosin!".

Ingenting händer, mina andetag börjar att gå tio gånger fortare.

En hög duns hörs nerifrån brunnen. Jag börjar att få tårar i ögonen som trycker sig ut. Jag kommer på vad mamma och pappa sagt till mig. Om man inte har någon att leva för finns inget liv. Och hon hade rätt. Jag sätter mig på brunnens kant och lutar mig bakåt. Jag faller ner mellan de smala stenväggarna. Jag känner hur mina fötter och händer skrapas mot de vassa stenarna. Jag ramlar in i någonting. Ett ljus kommer för mina ögon. Och jag hör en röst som säger.

- Nu är vi tillsammans.

The Millwaukee cannibal

Carl Blomberg

Det är mitt i natten år 1987. David damer sitter i sin säng i Wisconsin i Millwaukee. Hans hjärta hoppar nästan ur bröstkorgen när han går ur sängen och tittar ut igenom fönstret, Det låter som om någon skriker. Han tittar ut i hallen och ser att hans bror Jeffrey Dahmer inte ligger kvar i sin säng. Dahmer gick omkring på gården i cirklar och skrek en massa obegripliga ord. Han blev orolig och fick en flashback från när Jeffrey gjorde konstiga saker när han var yngre.

För 9 år sedan när Jeffrey var 18 år försvann en kille i Jeffreys skolklass. Killen hette Stephen Hicks och var också 18 år. Han försvann efter att Dahmer och han hade gått hem efter skolan. Sedan hade Jeffrey suttit på parkeringsplatsen i en vecka och druckit Jack Daniels. Jeffrey hade också tagit hem skyltdockor och sovit med dem. Han minns att Jeffrey alltid kom hem från skolan nedslagen. Ibland satt han med en kniv och svor medan han skar i kött.

En gång hade han försökt att skära av sig armen och äta upp den. Jeffrey låg alltid på rygg i sin säng på nätterna och pratade med en skyltdocka.

Jeffrey har börjat dricka 6-pack med öl innan han åker till jobbet på chokladfabriken. Han har också börjat spola ner en massa konstiga saker i toaletten. En gång för några dagar sen hade Jeffrey åkt till en sopstation. I handen hade han en svart påse som såg ut att innehålla något som var uppskuret i bitar. Det luktade möjligt, nästan som om det var bajs i påsen. Han sa att det var gammal högreiv som skulle kastas. Nästa dag när jag läste tidningen stod det att en man hade hittats styckmördad i skogen. Mannen hette James Doxator och var 24 år gammal. Jag sa det till Jeffrey. Han tittade ner i tidningen och sa:

- Hmh, konstigt...

Sedan såg jag Jeffrey. Han stod i hallen och åt på något. Jag frågade vad det var, och han sa att det var en skinkmacka. Jag sa ok, men jag kände den där äckliga lukten igen.

- Jeffrey, har du bajsat på dig? frågade jag.

-Näe då, sa han.

Jag var också hungrig och gick ner i köket för att också ta mig något och äta. Jag tog fram en bit strömming ur kylen och skulle skära upp en liten bit av den, men då var Jeffrey bakom mig. Han tog en kniv och körde in den i fisken. Sedan rev han

ut en köttkniv ur en låda och började låta konstigt. Han vände sig om, mitt emot mig och sa:

- Nu är det din tur...

Baserat på en sann historia. Se också fakta om John Wayne Gacy och Dennis Nielsen (deras historier är mixade med Jeffrey Dahmer's i min novell).

Öga mot öga

Mona Shehata

Jag vaknade kl 00.00 mitt i natten av ett konstigt ljud. Jag tittade på klockan. Spöktimmen! Jag har aldrig vaknat så här sent. Så jag gick ut för att titta på mamma och pappa om dem sov. Jag såg bara mamma men inte pappa. Jag hörde en dörr öppnas och det lät väldigt högt. Lät som vår vinddörr! Jag blev så rädd och sprang in på mitt rum.

Varje kväll när jag ska gå och lägga mig till sängs så hittar jag ett par bilder på min säng. Jag vet inte vems bilder det är men det var väldigt skumt med de där bilderna. På bilderna så är det konstiga gamla romerska bokstäver och en skum tjej som står i bakgrunden. Så jag tänkte på pappa. Han har ju varit så konstig dem senaste dagarna. Han mumlade om olika konstiga saker hela tiden. Om en tjej som heter Birgitta och om hämnd.

Så varje morgon när jag frågar om det här speciella huset som alla säger. Så vill inte pappa att jag ska fråga honom det. Sen

vi flytta hit så har det varit lite märkligt och läskigt. Varje natt kan jag inte sova. Jag bara tittar upp i taket och tänker på en snygg kille som jag såg häromdan.

Grannarna har sagt till mig att det var den 13 december 1998 så var det en flicka som hette Birgitta som dog i vårt hus uppe på vinden. MEN hon är en Demon nu säger alla. Birgitta har inte låtit någon att bo där. För varje gång någon flyttar hit så sägs det att hon kommer att döda en och en. Det är därför ingen vill flytta hit längre förutom oss.

Så jag blev så rädd bara på att tänka på det. Jag blev så orolig och sprang ut för att leta efter pappa. Jag tittade över allt förutom vinden! Jag har aldrig vågat gå in där utan en vuxen. Men nu är det dags att skärpa sig växa upp.

Så jag tog ett djupt andetag och gick in. Det var helt svart och tyst. Jag tog första steget och det var DÅ jag hörde någon skrika och prata med en väldigt ljus röst.

- Kom kära du kom! Var inte rädd! Mohahahahaha, mohahahahaha.

Jag blev så rädd att jag började gråta och skulle springa ut. Men när jag skulle springa ut. Då stängdes dörren. S mäll!

Jag hörde pappa och följde hans röst, så jag började gå. När jag hade följt rösten dit den kom ifrån så såg jag pappa. Han betedde sig konstigt och han var inte sig själv. Han var typ som någon annan, någon annan som har tagit över hans kropp. Han tittade på mig! Jag råka trampa på en liten kvist.

Han såg mig. O nej o nej! Jag bankade och slog på dörren tills den gick upp sedan sprang jag därifrån och han sprang efter. Jag sprang så fort jag kunde och gömde mig i rummet under sängen. Det var tyst, jag trodde att han hade jettupp. Jag gick ut för att väcka pappas flickvän och för att berättade vad som hade hänt och hon skulle följa med mig. Jag hoppades att han inte skulle hitta oss här. Vi var där väldigt länge. Jag och pappas flickvän sov bara lite men egentligen var det väldigt länge.

Jag vaknade igen med ett konstigt ljud i örat. Jag tittade till höger om mig och där satt han, jag tittade vänster om mig och jag såg inte pappas flickvän. Jag frågade han lungt, irriterat och samtidigt rädd: var är hon?!

Menar du hon? Sa han läskigt. Jag bakade försiktigt och väldigt långsamt. Jag såg hans blodiga, långa, vassa tänder medan jag backade. Han sa att jag var next och att jag har ingenstans att ta vägen.

Vem är du? Sa jag och fick inget svar tillbaka. Nu var det här slutet på mitt liv. Jag står öga mot öga och ingenting kvar på mitt liv!